

Strik en puddel

Katalogtekst

Farverne er livlige og gammeldags kunstige, alle ved så udmærket hvordan hun ser ud, den ægte husmor. Hendes mund er rød og smilende og håret sidder perfekt, og hun har af en eller grund små fikse sko med hæl, som hun vimser rundt i, mens hun ordner alt muligt rengøringsarbejde og koger syltetøj. Det er smadder upraktisk, og hun får sikkert knyster og hammertær, fordi hun ødelægger sine fødder med de høje hæle, men det er lige meget. Hun er måske opkørt og nervøs, og rengøringsvanviddet lyser ud af øjnene på hende. Måske er hendes kjole mellemlå, det er den sandsynligvis, men den kunne også være blomstret. Hvis hun er blevet ældre og mere afbalanceret, så har hun formentlig fået rigtig tykke ben og bruger hudfarvede strømper, og nu er kjolen i hvert fald helt sikkert blå. Måske er hun også med alderen begyndt at gå med forklæde.

Vi er glade for at være sluppet af med hende.

Nu kan alle kan være, hvem de vil. Jeg kan f.eks. være en succesfuld business-woman med velplejede hænder og få chefsposter smidt i nakken. Eller dyrepasser i zoologisk have. Hvad som helst kan jeg blive. For nu er alle døre åbne for alle uanset køn, det er kun et spørgsmål om den rette attitude til tilværelsen, og målrettet hårdt arbejde. Det er faktisk ret skræmmende og forvirrende.

Så jeg leger tit husmor. Det giver sådan en ro at tage opvasken. Det gør mig tryk at vide, at jeg har bagepulver og perlesukker i skabet. Så har jeg alligevel en eller anden form for styr på tilværelsen.

For ægte husmødre har kontrol. Der er faste rammer for, hvordan man styrer et hjem på den korrekte måde, og som husmor slipper man for at stille spørgsmålstejn ved sig selv. Man fylder med selvfølgelighed sin plads i den trygge kvinderolle, der er resultatet af hundreder af år af velafprøvede traditioner. Der er ikke så meget at diskutere: Enten kan man passe hjemmet på en god måde... eller også kan man ikke, og så er man et løstagtigt, dårligt kvindemenneske som skal se at tage sig sammen. Meget enkelt. Og meget beroligende.

Den sande husmor kender alle reglerne for det perfekte hjem.

Hun ved, hvad der hyggeligt og ikke hyggeligt, praktisk og upraktisk.

Hvilke dage skal man ha' gule ærter? Hvordan fjerner man fedtpletter fra gulvtæppet med bikarbonat? Dét ved hun. Mangler hun inspiration, kan hun købe 50'er dameblade med ægte farvetryk og få nye ideer til husholdning og personlig pleje. For hjemmets forskrifter er i virkeligheden ligeså så fasttømrede og præcise som strikkeopskrifterne i de blade, hun læser: To ret en vrang strik forfra til stjernerne.

Derfor har hun magt. Derfor kan hun tyrannisere alle til at makke ret, ved at følge hendes love: Hvis hun vil kan hun f.eks. tvinge alle til at tage skoene af, inden de går ind i stuen, og bestemme, om de skal ha' halstørklæde på, inden de går ud. Hvis hun banker i bordet, så må man adlyde, ellers risikerer man at ikke få varm kakao til sin fødselsdag.

I nødstilfælde kan hun altid ty til passivt-aggressiv krigsførelse mod dem alle sammen. For hun er naturligvis sart og mentalt ømfindig, og alle skal være søde, fordi hun er så selvopofrende. Sådan kan hun vende alt dét, der skulle gøre hende trist og ujævnbyrdig væk fra sig selv og bruge det til at herske i hjemmets mikrokosmos.

Det er sådan jeg forestiller mig hende, og jeg kan godt li' hende. Husmoderen: Ikon og anti-forbillede.

Jeg vil også gerne have magt. Jeg vil også gerne bestemme og holde sammen på trådene og være rette kvinde på rette plads i stedet for bare forvirret.

Men måske er hun virkelig væk og død. Dagens dameblade henvender sig ikke længere til hjemmegående fruer. Eller står der alligevel det samme som i 50'erne, og skal vi alle sammen - mænd som kvinder - være overskudsagtige og komme med hjemmebag, selvom der er 1000 andre ting at lave? Hvem skal man være?

Elin Bruun-Nystedt 2009